

~~enato~~

B Á S N Ě

Přeložil
Jiří Kuběna

R a i n e r M a r i a R i l k e

LNÁŘEK PRO JONÁTU

Ach, ani králové nemají trvání
[a smějí pomínout jak obyčejná věc
a byť i jejich znak se nad zem naklání
jak prsten pečetní, pomínou nakonec.

Jak však jsi mohl Ty, právě začínající
/a srdce svého iniciálou !/
skončit tak náhle: ó teplo mých lící !
Ó by Tě ještě jednou někdo natrvalo
počal, když sémě syčí v něm !

To kdosi cizí chtěl Tě zahubit
a kdo Ti blížek byl, nesměl při Tobě stát,
držet se ze všech sil a posla neubít;
jak zvěři raněné v brlohu být
chtělo se mi, ležet a řvát:

neb tu a tu, všude kde stydkost mám,
tak jako vlas jsi mi byl vytržen
co roste v podpaží a tam, ach tam,
kde jsem byl dřív jen hříčkou žen,

dřív: nežs mé smysly, dotud cupované
upředl znova, jak když vřeténko se točí,
ač prozřel jsem a vykřikl: můj Pane! -
Teď však mi mizíš s myslí, mizíš s očí.

MODLITBA

Z A B L Á Z N Y A T R E S T A N C E

Vy, jichž se celé Bytí
potichu zříká
jak odvrácená Tvář: to někdo z lidí,
on, možná jsoucí, říká

svobodný jako hlas,
modlitbu než noc mine:
kéž vám čas plyne,
neboť vy máte čas.

Řeže to ve vás jak nůž,
jak by vás něžně pohladilo:
všecko je rozdáno už,
všecko, co bylo.

Jaký že je to ve vás klid,
ač srdce léty ledoví;
ať se žádná matka nedoví,
že to vůbec může být.

A nahoře měsíc jen,
kde štěp se štěpí, ach tam,
pluje, jak vámi obydlen,
a zůstává sám.

A N D Ě L

Ví dávno napřed, jak své čelo hrouží,
co omezuje a co zavazuje;
neb jeho srdce jde a napřimuje
to Věčně Příchozí, co krouží.

Nebesa plná postav jsou mu zotvírána
a každá může zvolat: Pojď a viz ! -.
Ať nevydá však Tvá dlaň obtěžkaná
nic jeho lehkým dlaním. Leda by přišly blíž

blíž k Tobě za noci, sem na Tebe se obořit,
Tvým domem chodily jak lev, jenž v kleci šílí
a chytly Tě, jak by Tě chtěly vytvořit
a ze Tvé formy ven Tě vylomily.

MODRÁ HORTENSIE

Jak zeleně z tuby, již už vymačkali,
ty drsně suché, tupé listy jsou,
za okolíky květů, jež modř svou
na sobě nenesou ach, zrcadlí jen zdáli.

Zrcadlí zhýčkanou, a sotva takovou,
už zase hned ji ztratit přichystány,
a jako v plísni starých modrých psaní
cítíš v nich žlutou, šedě, fialovou;

zapranou jako na zástěrkách děcek,
už nenošenou, co to vzdala již:
ó jak je malým krátký život všecek !

Náhle však modrá do rozpuku žene
na jednom z okolíků, a Ty zříš
modř rozjásanou už jen ze zeleně.

K R Á L

Králi je teprv šestnáct let.
Šestnáct let, a už vládce !
Dívá se, jak chtěl by otálet,
přes hlavu moudrého rádce,

do sálu jako bez rady
a snad jen tohle cítí zrovna:
jak dlouze a úzce ho do brady
studí řetěz Zlatého rouna.

Ortel smrti leží tiše
před ním, však podpis chybí.
Kdekdo myslí: ach, duše prostá !

Kdyby ho vskutku znali, věděli by,
že jen počítá do sta,
dřív než podepíše.

B A U D E L A I R E

To jenom básník svět směl spojit v jedno,
jenž jinak v každém rozpadá se hned.
Co krásné je, sved neslýchaně zvednout,
že ale slavil tu svou trýzeň bědnou,
nad ruinou rozkročil se jako nad rozhlednou.
A ještě i to ničící je svět.

J E Z Á M E K . . .

Je zámek. A je zašlý
erb, který zůstává.

Výš vrcholky stromů se našly
jak ruce, jak obava.

V okně, co už už odpadává,
ještě na odív prokmitává
modrá květina.

Žádná plačící žena . . .

Jen ta poslední, která mává,
když stavba je - ukončena.

S L O V O N A K O N E C

Velký je: je to smrt.

My jeho úst jsme dolní podlaží,
smějící se hlas.

Když život svůj chce mít v hrsti jak závaží,
plakat se odváží
tam uprostřed nás.

léto 88

enato VII

Olomouc
